

Reîntâlnire cu vienezii

(Grigore Constantinescu – 16 septembrie 2015)

Faima a precedat cel dintâi concert al Wiener Philharmoniker, ansamblu prestigios care a fost de mai multe ori admirat de publicul românesc, sub bagheta unor muzicieni importanți. Sala mare a Palatului, arhiplină, a fost semnul succesului muzicienilor austrieci, argumentat mai cu seamă de un repertoriu iubit de public – Haydn, Wagner, Ceaikovski. Este de crezut că alegerea preferențială a partiturilor aparține dirijorului, rusul Semyon Bychkov, ocolind astfel magistrarele simfonice Bruckner, Mahler și Șostakovici. Ansamblul dialoghează deci cu publicul după preferințe respectate. Într-un cuvânt, tradiția este o urmare logică a profesionalismului ce consolidează meritele orchestrei simfonice vieneze.

Primul semn, salut adresat spectatorilor, a fost „Simfonia nr.44” de Joseph Haydn, o muzică, din toate punctele de vedere, clasică prin comportament, consonanță armonică, echilibrul formal și timbral. Bychkov și orchestra s-au manifestat în toată libertatea lor vieneză, lăsând să zburde minunatele melodii-teme haydniene, rimând cu răspândirea liniștii dorite de noi toți.

Pentru „Wesendonck Lieder” de Wagner ne-am reîntors la cântecele de iubire, din săptămâna trecută. Cântate cu o sensibilă dăruire poetică de către soprana Elisabeth Kulman, aceste lieduri amintesc mereu acea dragoste inspiratoare, între Richard și Mathilde, iubire din care avea să se ivească mirifica legendă muzicală „Tristan și Izolda”. O interpretare demnă de admirat prin nuanță, dicție, sens expresiv și contur vocal, ce oglindește receptivitatea de care s-a bucurat cântăreața austriacă în compania armonioasă a acestei minunate orchestre.

Desigur, „Simfonia Patetică” de Ceaikovski a atras majoritar melomanii, căci acest „vârf de lance” al simfonismului romantic nu încetează să ne domine. Forța emoțională a orchestrei, strunită de Semyon Bychkov, a atins chiar unele momente de culminație și performanță sonoră în prima și a treia parte a epopeii ceaikovskiene. Valsul, ca și finalul desfășurat au fost secțiuni în care așteptările noastre au aparținut comparațiilor (cum ar fi, în trecut, „Patetică” cu Barenboim și Filarmonica din Chicago).

Este de crezut că vom primi o altă replică de la „Simfonia nr.3” de Brahms, în cel de-al doilea concert (susținut în această seară), în care orchestra vieneză va relua protocolar și „Simfonia” de Haydn. După Strauss și Berg, muzică ce a pus la încercare sensibilitatea publicului nostru, în ultimele seri, lumea secolului al XIX-lea, cu „Wiener Philharmoniker” a fost un moment de relaxare, în dimensiunea calității.